

Mikus Anikó

HOLNAP

2018-02-10 | NOVELLA

Le kellene vágnom, nézte anyja hosszú körmét. Tenyerébe vette sovány, hártásbőrű kezét. Majd holnap.

Felhajtotta a paplant és visszahőkölt a vizeletszagtól. Többet kellene adnom a nővéreknek. És holnap hozok gumilepedőt, kidobom ezt a zörgős műanyagot.

Összeszedte a poharakat, evőeszközöket, ellögybölte a csapnál. A mosdó fölötti tükörben leesett állú, horpadt szájú öregasszonyt látott. Ingerülten elkapta a tekintetét.

Nem akarom, hogy így végezze.

Múlt héten lepedővel takart test feküdt a szomszédos ágyon. – Ő már legalább kifingott – legyintett az anyja. Többet nem mondott. Csak bámult a függöny nélküli ablakra.

Most se vesz semmibe. Jó, a demensek néha csökönyösek és elutasítóak, de az anyám elutasít, amióta az eszemet tudom. Nem volt mindig demens. Milyen könnyen elbolondította a férfiakat, hagyta, hogy szeressék. Mindent és mindenkit kinevetett. Gond nélkül továbbállt bárhonnét. Mólésan dudorászta, hogy nap ringatott, hold altatott, mindenki babája vagyok.

De nem akarom, hogy így végezze.

A gyerekei sohasem jönnek vele. – Ha neked jó, hogy most is kacáskodik, menj csak!

A fia születésekor azt jósolta, gazember lesz. Koraszülött lányára rá sem nézett. Nem érdekelték az unokái.

Zavaró a fénycső vibrálása, lekapcsolta a mennyezeti világítást, így félhomály borult a kórteremre, anyja a nyitott ajtón beszűrődő fény felé fordult. Egy elsuhanó nővér gorombán rácsapott a kapcsolóra:

– Ne tessék leoltani, mindjárt jön a vizit!

Megriadt a tátott szájú öregasszony, visongott, csapkodott maga körül.

Ő leguggolt a kopott éjjeliszekrény elé, pakolászott, ezzel is telt az idő. Átnézte anyja kézitáskáját, az oldalsó zsebben néhány amatőr fotó lapult, befőttes gumival összefogva. *Egyiken sem vagyok rajta.*

Csak az apja, két nevelőapja, ismeretlen pasasok, pár üdülőbeli felvétel és saját maga.

Gyerekkorában, mikor a szülei összeverekedtek, nekik ment, hogy szétválassza őket.

– Tudod, mi vagy te? – ordította az anyja – Egy hajnali numera! Ébren sem volt az apád, amikor megcsinált!

Akkor kezdte az első osztályt. Nem értette a szavakat, éjszakánként sokszor bepisilt.

Több kürete is volt az anyjának, nemigen titkolta, az apja meg egyre azt hajtogatta:

– Nehogy olyan kis kurva legyél, mind az anyád!

Azt hitte, miatta váltak el. Két nevelőapján kívül alkalmi papái is voltak, megesett, hogy reggel nem ugyanannak a férfinak köszönt, mint este. Megkérdezte anyjától, mit csinál a bácsikkal, mire harsányan nevetett:

– Á, csak beszélgetünk!

Rengeteg helyen laktak. Bérelt lakások, albérleti szobák, alkalmi ismerősök, élettársak. Jó volt, ha akadt kutya, macska, valamilyen kisállat.

– Tessék kimenni, vizit lesz – jött a főnövér az ügyeletes orvossal.

Elsétált a lépcsőig, mire megfordult, azok is a folyosón voltak, valamin éppen nevettek.

– Jövő héten kiadjuk a mamát! – szólt vissza a főnövér. Újra nevettek, és eltűntek a szomszédos kórteremben.

Anyja hunyt szemmel feküdt a hátán, a takarót a szájáig húzta.

– Hallod anya? Jövő héten mehetünk haza! Holnap jövök megint, most aludj.

Mikor megsimította az arcát, nedves lett a tenyere. Sosem látta sírni.

– Tudod-e, hogy még a férjeddal is kikezdttem? – motyogta a takaró alól. – De ne legyen gondod rám. Éltem, ahogy éltem, halok, ahogy halok.

Megállt az ajtóban, az anyja nem fordult utána.

Nem akarom.

Nyolcadikba járt, mikor végleg lelépett, ott hagyta őt a második nevelőapjánál. Sokat köszönhet a férfinak, nála lakhatott, míg elvégezte a szakmunkásképzőt. Az apja is adott pénzt, de ritkán találkoztak.

Szakács lett egy irodaház konyháján, ott ismerte meg a férjét. Húsz évvel volt idősebb nála. Végre családja lett. Nemrég felvetette otthon, hogy magukhoz kellene költöztetni az anyját, már nem hagyható egyedül. A gyerekei tiltakoztak, a férje napokig kertelt, végül kibökte, hogy képtelen lenne egy fedél alatt élni az anyósával.

– Undorító, hogy velem is kikezdett, de az nem érdekel. Nem engedem, hogy téged lábtörlőnek használjon! Anyád sosem rágódott a múlton, nem aggódik a holnap miatt sem. Szívtelen és kiállhatatlan.

– De életben hagyott, és egy ideig maga mellett tartott! Nem végeztem küretkanálban, mint a testvéreim! Mit csináljak vele?

– Anya, ne hozd ide! Nem szeret minket, és mi sem őt – mondta a lánya.

– Hogy szerethetett volna bárkit, ha magát sem tudta? Pokrócba csavarva egy vonaton hagyták. A végállomáson a vasutasok szedték le. Aztán adták egyik helyről a másikra. Tényleg mindenki babája volt! Azt sem tudta, az ország melyik szegletében pottyant a világra... De mit csináljak vele?

– Igazuk van a gyerekeknek. Világra hozott, na és? Azért nem vettek el tőle gyerekkorodban, mert mindig volt mellette egy pali, aki rólad is gondoskodott. Menj be az önkormányzathoz, hátha be lehet nyomni valami szociális otthonba. Inkább fizetünk. Akármennyit, de ide ne! – Aztán megölelte a férje. – Hidd el, mindenkinek jobb volna.

Másnap fejfájással ébredt, alig bírta felkelni. Rázta a hideg, hányingere volt. Beteget jelentett a munkahelyén, és visszafeküdt. Álmában fekete pókok szaladgáltak a testén, próbálta lesöpörni, csapkodott, és arra felriadt. *Mi lesz az anyámmal? Mit kezdjek vele?* Délután elment a háziorvoshoz. Influenza. *Akkor a látogatásnak is lőttek.* A gyerekei nyugtatták.

– Mit izgulsz? Észre sem veszi, ha kihagysz pár napot. Neki tökmindegy, csak te spilázod túl.

A kórház folyamatosan foglaltat jelzett. Mikor végre kicsöngött, senki nem vette fel. Késő este, már inkább éjjel telefonált a konyhából.

– Egyes bel, tessék!

– Csak egy üzenet szeretnék... Átadnák anyámnak reggel... amikor lehet..., hogy egy-két napig nem tudok menni? Cseh Jolán... a 4-es kórteremben fekszik. A lánya vagyok. És megbetegedtem...

– Cseh Jolán? Az édesanyja? Éppen hívni akartuk önt. Rossz hírt kell közölnünk. Az édesanyja az esti vizit után kiesett az ablakon. Az újraélesztés...

– Kiesett? Hogyhogy kiesett? Hiszen rács van az ablakon...

– Asszonyom, fogadja részvétünket. Telefonon nem is adhatnék ki információt. Édesanyja az osztály folyosójának egyik ablakán zuhant ki. Még soha nem fordult elő ilyen nálunk. Ha szeretne, most is bejöhet elbúcsúzni tőle. De nem tanácsoljuk, mert... Érti bizonyára... Halló, ott van? *Éltem, ahogy éltem, halok, ahogy halok.* Nekünk hivatalból értesítenünk kellett a rendőrséget, közigazgatási eljárás keretében vizsgálat indul... Be tudna fáradni holnap reggel? A papírok miatt. Összekészítjük a holmijait is... Akkor holnap?

Felnézett a konyha faliórájára, még nem volt éjfél.

– Igen. Holnap.

kép | shutterstock.com